

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
неділях і святах.

БУКОВИНА

Редакция і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

З угорської Русі.

В числі 189-ім „Буковини“ наш дописувач п. Г. Стрипський писав зі Скотарського про те, як наймали наших робітників з Верховини до фабрики цукру в Mezöhegyes та про борбу священика Натолі з жидом. До сеї дописи дістаємо від веч. о. Юрія Жатковича зі Стройни і намістника собора Свалявського такі пояснення:

„П. Стрипський писав Вам, що угорське правительство зробило було контракт з фабрикою цукру в Mezöhegyes в інтересі руських робітників, але робітники не вийшли на тім добре. Ся справа має ся троха інакше.

Дирекція згаданої фабрики на просьбу Свалявського старости Балайтія, котрий, хоч не нашої віри і нашого языка чоловік, але щиро дбає о благо нашого народу, прийняла на роботу через осінь близько 300 робітників із Верховини. Сих робітників сам пан Балайтій припровадив був 22-го серпня до Mezöhegyes і зробив контракт з дирекцією фабрики. Дирекція обв'язала ся дати робітникам здорове і вигідне поміщене, тричі на день теплу і м'ясну страву, і по 80 кр. за кожний і безробітний день.

Правда, що одна часть робітників такої другого і третього дня повтікала із фабрики і вернула ся домів, але се стало ся тому, бо наші люди, як звісно, не люблять фабричної роботи в запертій місці і не здатні до неї. Але що дирекція строго

придержує ся установи контракту, показує то, урядове ствержене діло, що ті робітники, котрі три тижні робили на фабриці, не лиш дістали всю платню, але кожний з них за ті три тижні набрав ваги на 2 до 3 кілограми більше, як мав спочатку. Сей факт явно свідчить, що дирекція годувала робітників не лише хлібом та їм'ямовою, бо від того не набрало би їх тіло так скоро більшої ваги. Не правда і то, ніби-то наших робітників на фабриці зараз обстригли та спонукали робити в райскім костюмі; лише то правда, що казали кожному з них добре скупати ся, а то їм певно не пошкодило.

Справа з о. Натолєю, котрого ніби-то жиди мали 2. вересня підпалити і побити, має ся також інакше. О. Михайл Натолія, котрий ачеї же є найбогатшим священиком в нашій єпархії, є священиком мого собора і здоров служить і газдує і днесь. Староста Балайтій, на котрого знов жиди мали стріляти, є моїм товаришем і найблизшим сусідом; так він також нічого не знає про атентат жидів на своє жите. Очевидно якісь непевні чутки ходять ту між народом нашим і їх подав Вам п. Стрипський. Правда, що на Угорщині день у день росте антисемітизм, але і то правда, що найслабше проявляє ся він у нас на угорській Русі.“

Мадярський поет о. Николай Матей присилає нам з Also-Vereczke таку вістку: „Ту в нас ділили недавно землю між Русинів т. є. землю графа Шенборна в Берегській стороні. Парцеляцією займа-

ли ся наші декани-священики. Ділили по 5, по 10 і по 12 акрів. Жиди не дістали нічого; їм землі не признали і наше правительство зробило се дуже розумно, бо як би лишило жидів між Русинами, то наш наряд не міг би надіятися лучшого матеріального положення. Жиди тепер боять ся, що їх виженуть з краю. Правительство вже не допускає тепер до нас польських жидів, а з лихварями поступає дуже строго. В ріжних околицях міністерство скаргу відписало податки. Лиш то біда, що наряд тут темний і глупий. Боїть ся всього, що від панів походить; думають, що за все мусять платити. Ту коли Русин побачить пана, то зараз хапає ся за кишеню, бо в нас бували і такі випадки, що за одну курку жид забрав селянинові і землю з хижою, підкупивши перше панів. Але хвала Богу, вже ті часи минули і, думаємо, що не вернуть ся вже. Мадяри, як видко, полюбили тепер Русинів, бо справді займають ся его добробитом. Помалу зрозуміють і всі Мадяри, що лишне їм згодити ся з людьми, як з жидами.“

Budapesti Hirlap, як ми вже згадували, в числі 247-ім сего року помістив статтю, дуже прихильну для буковинських Русинів. Ся газета виходить щодня в 30.000 примірників і є органом народної християнської партії, котрої головою є граф Апоні. Згадану статтю маємо перед собою в перекладі п. Стрипського:

„Угорська публіка — каже ся в статті — думає може, що тільки на Угорщині

Некультурна.

НОВЕЛЯ

Ольги Ксобилянської.

„Магура“ називала ся тота гора, під котрою стояла єї хата.

І була обросла від стін до шпилью густо смереками. Велика сила єї зелені, що чинила єї похмурою, і єї стрімкість зберігала єї від відвідин літніх гостей. Стояла в будні дні, як і в свята сама, прислухувала ся одноестайному шумови власних смerek, або, оглядаючи верхи інших сусідних гір, задумувала ся над своїм найблизшим сусідом...

„Рунг“ було єму на імя.

Ділив ся від неї вузкою долиною, котра зберігала потік.

Був гарний велит, високий і широкий. З сторони північної був оброслий молодим лісом і піднімав ся лагідно в гору. Зі сторони західної, де стояв коло Магури, був стрімкий як она, і як она пристроений тут в самі старі, густо виростаючі смереки.

Здавало ся, що Рунг і Магура розділені на віки. В долині, що їх розлучала, лежало множе-

ство острого каміня, а сам потік, зростаючий жадібно при кожній сильнійшій зливі, любуючи ся стрімкими зеленими, стінами Рунга і Магури, обирискував їх холодними своїми перлами, мов пригадував, що не згубив ся, що є і буде, і буде їх вічно ділити!

Літніми днями около полудня, саме коли сонце рознікало, а небо розливалось єї ніжною синявою, піднімали ся з глибини Рунгового ліса один або два яструби, і поплававши над єго шпилем дрімливим летом, тонули в темно-зелених лісах Магури...

Задержуючи ся на густім гилю єї смerek тут і там, кликали далеко чутними голосами, що они з Рунга, а она, ловлячи їх звуки, забирала їх в себе, а опісля шуміла щось далеко чутним шумом...

Коли сонце сходило, була єї до него звернена стіна облита золотим світлом. Всі смереки, котрими була одягнена, купали ся в ній і, так перенята тим блеском, сьміяла ся до него.

І він лиснів, але з холоду.

Звернена до неї єго стіна, спадиєста, гордо прибрана в сосни з землі до верха, була майже понурою. Прозорі холодні краплі роси стояли на гадузю сосен, а єго земля покривала ся мов срібною густою сіткою — росою.

Біжучий між ними потік тиесув ся до Магури, щоб огріти ся, але розігрітий звертав ся під холодну стіну Рунга, хоч лиш на те, щоб охолонувши, скрутити ся знов під Магуру.

Чи Рунг не досягали струї ранішого світла, і она сама кидала на него тін? Деє не деє доходили і до него поодинокі промінні сонця. Тонучи скієними, прозоро-барвними струями між єго дерева, розгрівали єго холодну зелену глибину.

Де стіни обоїх звертали ся вже до полудня, де спадали лагідно і майже злучали ся, купали ся вже обое в сонці.

Тут виростала поміж їх камінем висока пишна арипка, що звертає ся все до сонця мов соняшник. Буяли тонкі, блідо-ліліві дзвінки і рожеваві бодаки.

Вода змагала ся холодити воздух, але він, розігрітий раз і напоений живичним запахом дерев, огрів єї, і она, обезсилена до м'яккости, розсипувала ся вже лагідно і майже нечутно по каміню та перемиювала ся незаметно в миготяче золото...

Густий старий ліс розкинув ся тут, а Рунг і Магура, поборені красою своєю взаємно, схилили ся і потонули в єго темну глибину.

Відгомін голосного лоскоту розбиваного в

ні є „волоке питане,“ властиво, що тільки на Угорщині веде ся борба против дако-румунських змагань. Поминувши волоко-болгарські суперечки в Македонії, в безпосереднім сусідстві, на зеленій Буковині вже давно йде борба на ножі поміж Русинами й Волохами.“

Відтак читаємо в статі, які є чисельні відносини Русинів і Волохів. Сказано там, що на Буковині є 210.000 Волохів, а 230.000 Русинів. (Числа ті згідно з правдою треба поправити так, що Волохів є на Буковині лише 208.000, а Русинів 268.000). Решту населення Буковини становлять Німці, жиди, Поляки і Вірмени.

Автор статі розповідає далі, як перед наданем конституції верховодив на Буковині німецький елемент і як опісля настала борба поміж Русинами і Волохами, котрі культурно не стояли вище від Русинів, лише матеріяльно. Волохи мали своїх богатих бояр, а ті мали більший вплив на хід загальних справ, як бідні Русини. По наданю конституції вони помалу захопили всі важливі становища в свої руки і стали дбати про волощене краю. „Волохи уважають себе автохтонами не лише в Семигороді, але й на Буковині, і хоч буковинські Русини вже тільки разів виказали неможливість автохтонності Волохів на Буковині (подібно, як Маляри виказали те саме семигородським Волохам) — однак буковинські Волохи голосять день в день у своїх органах: „Nehaus mit den Ruthenen!“

Відтак розповідає автор статі згідно з правдою, як поступають Волохи з нами всюди, де можуть: в церкві, в консисторії, в школах і т. п. Говорить ширше про пок. митрополита Морарія, про недостачу руских священників, про релігійний фонд та загальне положення Русинів.

Статя написана для нас прихильно і зробила значне вражіння в Угорщині, а дуже неміло діткнула буковинських Воло-

хів. Patria вже нам гратулювала до порозуміння з Малярами. Ся гратуляція абсолютно передвчасна; Маляри що йно самі пізнають Русинів, а доси ними не займали ся. А до того, щоби нас пізнали, певно дуже придадуть ся такі статі, як згадана в В. Hirlap.

Мусимо тут ще зазначити і то, що християнський малярський дневник Alkotmány, котрий появляє ся в 16.000 прим. денно, дуже часто і симпатично пише про буковинських Русинів.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 17. вересня 1897.

Поголоска. Сьогоднішні телеграми доносять, що яко наслідника помершого недавно намістника зальцбургського гр. Туна звуть президента Шлеска гр. Кляріого, буковинського президента гр. Гоеса і віцепрезидента віденського намістництва бар. Буржініона. Се не перший раз входить буковинський президент в такі комбінації, а з того можна вносити, що в висших кругах уважають его урядоване на Буковині лише переходом на ліпше становище. Се виглядало би знов на таке, що наш край має бути полем для експериментів, а се чей же не є користним для краю.

Поклик до Товаришів академиків!

З надходячим новим роком шкільним звертаємо ся до всіх Вас, Товариші, що задумаете студіювати в сьому році на віденським університеті або й взагалі на висших школах у Відні, з зазивом, щоби сьте приступали як найчисленніше в члени нашого товариства.

Товариство наше загально звітне — має оно своє оправдане світле ім'я в історії народнього розвою — і тому не хочемо укривати сего зазиву гарними та дзвінкими словами. Можемо Вас лишень упевнити, що знайдете в „Січ“ все, що взагалі може і повинно дати молодому чоловікови академічне товариство; знайдете тут гарно дібрану і скомплеговану бібліотеку, якою ніяке друге академічне товариство руске поведичати ся не в силі; знайдете багато часописей

та журналів, котрі Вам пособлять виобразувати ся під взглядом публичним на користних діячів народних; врешті знайдете в нас веселих та щирих товаришів-другів, що звеселять Вам побут на чужині в дружнім пожитю і при взаємній помочі.

При тій нагоді не можемо не звернути Вашої уваги, Товариші, на недавно появивші ся голоси одної часті галицької преси против обсягання Русинами позакраєвих університетів, голоси, проти котрих ми вважаємо відповідним виступити публично і то в народнім інтересі. Ми бо власне того переконані, що Русинам на теперішню пору треба як найбільше людей з ширшим, правдиво європейським образованием; людей таких, що своїм вихованем публичним і товаришським, своєю знаємостію людей тай життя, а врешті своїми фаховими та загальними відомостями вибігали-б далеко поза тісні рамки галицького світогляду та були вільні від деморалізуючого впливу специфічно галицької культури. На нашу думку — нашим товаришам, особливо-ж тим, що визначають ся спосібностями і бажають тоті спосібности обернути колись у відповідний спосіб на хосен рідного народу — є як раз необхідною konieczністю студіювати рік або два на позакраєвих університетах, а в першій лінії на університеті віденським, що славить ся під зглядом обсяди поодиноких катедр одним з перших в Європі. А рішити ся товаришам на сей крок, повинно-б бути тим легше, що ми Русини не маємо свого університету і що наша молодіж усе стоїть лише перед вибором межі чужими університетами, причім не важко зрозуміти, що у виборі ліпше рішати ся для такої інституції, котра може нам більше дати для нашого образования і ліпше заспокоїти наш культурні потреби.

Ми маємо надію, що зазив наш не промине безуспішно і що ми з новим роком найдемо в наших товаристві нові многонадійні сили.

На закінчене подаємо, що вписи на висших школах віденських тривають через послідний тиждень вересня і дві перші неділі жовтня.

Всяких інформацій уділяє охотно наше товариство письменно й усно. Локаль (і адреса) товариства: Wien XVII. Veronikagasse 37. Partterge.

За Виділ руско-українського товариства академічного „Січ“ у Відні:

Ер. Бурачинський,
голова.

Ів. Саночкий,
писар.

долині циганами каміня летів шаленим летом на вздогін за ними; але поважний шум старого ліса відпер его.

Там був їх рай...

Саме тут заходила гуцулка Параска красти дрова.

Знала тут ріжні сховки, і могла би була сховати ся, коли би за нею слівив хто, але що ніхто не слівив, то она збирала і ломила в супокою сухе галузе, була певна своєї здобичі і не квапила ся ніколи до дому. Узбиравши дров, сідала на який небудь камінь, набивала люльку і курила, спочиваючи. Так пересиджувала і годину. Задумавши ся над чим небудь, сама не знала, як час минав. Почуття самоти не знала. Окрут неї, правда, тихо, але та тишина не така, як в її хаті; тут мов жива. Перед нею, ні, майже в її ногах біжить потік; десь над її головою високо на смереці шолопає ся блискавкою вивірка, з ліса проносить ся від часу до часу якийсь урваний звук яструба, в воздуху уганяють ся мухи, мотилі, Бог знає що за комашня, а богата зелень гірських стін займає в неї очи і випиває почуття самоти. Часом добачить, як між дрібним білим камінем перетягне ся шовкова чорно-золотиста гадінка і, задивившись на неї, не ворухне ся, поки на остатку сплюне. Таке дрібоньке, а таке погане! гірше голодного вовка...

Між Рунгом і Магурою она дома. Тут навіть і побалакати було з ким. Тут між їх стінами товкли цигани каміне. Своїми чорними, жилими руками розбивали гостре каміне від холодного поранку аж до сховку сонця. Старий циган, циганка і хлопець. Розжили ся тут мов дома. Недалеко них горів огонь; в ясних днях губила ся борба полонини в сяєві сонця і лише сивавий дим свідчив, що она палахкотіла, зростаючи жадібно в гору — і тут варили свою їду.

Заходячи в ліс або вертаючи з него з дровами, мусіла йти попри них. Сідала коло них, а що запалювала тут звичайно свою люльку, поділивши ся нераз своїм тютюном із ними, то розмова ішла їм дуже легко. Знали найменшу подробицю з її життя, а она з їх. Они що року літом товкли тут каміне, майже лиш з того удержували ся, а она що року кождою порою ходила поміж Рунга і Магуру.

— Ви знов в ліс, Параско? — кликне нераз чорний циган і блисне на неї своїми очима зпід капелюха. — Кого шукаете?

А она сьміє ся. — Золото! — каже.

— Золото? Не золотого?

— Ба, золотого, золотого! Я і забула, бадіко — і розсьміє ся ще більше.

— Адіт — каже він — ще скажить ся нам гуцулка — і сплюнувши, ніби закличе жіночу вдачу, що від неї супокій мов від чорта утікає.

— Мовчи мой! — обзиває ся его жінка, страшна як чарівниця, з розпатлатим волосем, огняними очима, а на грудях розчіпленою сорочкою. — Она, сарака, далі згорбить ся від того золота, що его дивгає майже не щодня на плечах, щоби було чим запалити.

— То най собі приведе золотого і він буде за ню носити! Не ліпше, Параско?

— Полонив би він ноги свої, заким би прийшов до моєї хати! — ніби заклала Параска і вже сідає коло циганської родини.

— Так? А ще передвчера казали ви, що як би трафив ся вам який чоловік, то взяли би его зараз до хати... чи не так?

— Та відтак! Казала — не збрехала! — відрізує она.

— І який же мав би він бути? Може такий, як я? — жартує циган весело.

— Ігі!... поганий цигансько! — і сплюнула.

Цигани зареготали ся.

— То який, Парасочко?

— Відчепись ся від мене, або я суділляница? Який буде, такий най буде; не мені об тім розсуджувати; мовчіть!

Закуривши люльку, спирає ся кокетливо о назбиране галузе, пакає і жде на циганські вигадки.

Мала сорок і кілька років, і була вдовцею. З лица чорнява, ще майже гарна, була са-

воєнного відшкодування і вицфая турецьких військ з Тесалії вже прийнято. Війська турецькі мають Тесалію опустити безпосередньо по заплаті 25 мільонів, се-б то першої рати воєнного відшкодування. Мир буде заключений в суботу.

В Чернівцях виходить уже тринадцятий рік
руська газета

„БУКОВИНА“.

Від 1. січня 1896. року появляе ся она що дня кромі неділь і свят. Поміщає статі про справи буковинської Руси, але познакомлює читателів також із справами Русинів в інших землях руских. Дбає о добірні і цікаві фейлетони і взагалі о матеріял такий, що обходить кожду руску родину. Що „Буковина“ цікава і для галицьких Русинів, свідчить значне число передплатників еї в Галичині. Передплата лише 10 зр. Адреса редакції і адміністрації „Буковина“: Чернівці, уліця Петровича число 2.

П. П.

Сим маю честь повідомити П. Т. Публіку, що я з днем 24. липня с. р. отворила у Вишніці

ТОРГОВЛЮ МІШАНИХ ТОВАРІВ

разом з

комнатою до снідань.

Поручаю Вив. місцевій і доокрестній публіці каву, чай, цукор, вино, Портер, пиво,

СВІЧКИ ЦЕРКОВНІ і СТОЛОВІ,

папір, прибори шкільні, фарбу і щітки.

Висилка на село виконує ся відвратною поштою.

Услуга ескора, ціни низькі!

З глибоким поважанем

АННА МОСКВА.

Поручаємо

Новозаложену руску торговлю

ІГНАТІЯ ВЛАСЮКА

в Чернівцях, уліця паньска ч. 35.

У Власюка дістанете всі товари, які потребує Ваш дім: житну, пшеничну і кукурудзяну муку, риж, крупи, хліб, булки і дріждж. Цукор, каву і чай. До церкви свічки, великі і малі; віск і кадило. — Дістанете крохмаль, мило і фарбку. Перець, гвоздики, цинамон, імбір, шафран і бобки. Оселедці, москалі, оливу і оцет. Вино, горівку і рум. Чоколяду, цукорки, медівники і проче і пр.

У Власюка є комната до снідань, свіжі і здорові перекуски і не фальшовані напитки.

Маємо надію, що всі Русини що купують у Чернівцях товар не підуть більше ні до жида ні до німця лиш до Русина Власюка. Свій свому повинен помагати.

Як не хочете, щоби Вас обшахрували на ціні, вазі і товарі, як хочете добре і дешево купити, ідть до Торговлі Ігнатія Власюка!

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

ВІД ДНЯ 1-го мая 1897 після часу середно-європейского.

ВІДХОДЯТЬ З Чернівців						ПРИХОДЯТЬ ДО Чернівців						
до Неполоківців, Снятина, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025	з Відня, Львова, Снятина, Неполоківців	1128	320	757	811	610	
до Глібоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	1148	351	832	—	635	з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глібокої	—	809	1212	350	1000	
до Садагури, Бояна, Новоселці	645	430	—	—	—	з Новоселці, Бояна, Садагури	—	1113	950	—	—	
з Глібоки						до Глібоки						
до Карапчева, Сторожинця, Бергомету, Межибродів	814	535	—	—	—	з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева	635	1037	800	—	—	
Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-го марта до 3-го вересня що вівторка і п'ятниці.						Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понеділок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброди тільки від 1. липня до 31. вересня що понеділка і четверга; третій поїзд не іде в понеділок.						
з Гадікфальви						до Гадікфальви						
до Радівців	610	1003	228	612	805	з Радівців	542	855	115	550	747	
з Гатни						до Гатни						
до Качики, Гурагумори, Вами і Кімполюнг	1010	201	—	—	—	з Кімполюнг, Вами, Гурагумори, Качики	1258	625	—	—	—	
з Іцкан						до Іцкан						
до Сучави	327	630	1009	216	718	зі Сучави	442	842	130	630	837	
з Вами						до Вами						
до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250	з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на стациях Вами, Драгоша і обох Молдавицях.						Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на стациях Вами, Драгоші і обох Молдавицях.						
з Карапчева						до Карапчева						
до Чудина н. С.	854	1007	615	—	—	з Чудина н. С.	555	555	—	—	—	
Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, нічний кождої днини.						Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка.						

□ поїзди поспішні; * поїзди особові; без знака поїзди мішані. Час середно європейский іде о 46 минут пізніше від черновецького часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мин. рано і зазначає ся підчеркненем минут.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчича у Львові

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх антиках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і приймати з осторожністю лише флашки зі знаним знаком охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві. Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

Пам'ятайте на Народний Дім

в Чернівцях!

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, обезпечає будинок, скот, господарські знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогох і будинках против шкідливих вогнів за можливо найнижшою оплатою.

Дністер розпочав п'ятий рік своєї діяльності. Фонди „Дністра“ після закінченя рахункових з днем 31-го грудня 1896 винсять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервовий 54731 зр. 40 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодовань в сумі 309.147 зр. 69 кр.

На житє можна обезпечати ся через „Дністер“, після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористнійші услівя і видає поїзди і квити в рускім язичі.

Зголошеня о уділеня агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовського.

